

Đố Cục Hệ Liệt – Lang Nha

Lời dẫn

Những người đặc biệt linh thông tin tức đều biết trong giang hồ có một Đố Cục thần bí, không những tiếp nhận đủ thức đủ dạng thiên kỳ bách quái cá cược, mà còn tiếp nhận đủ thức đủ dạng phương thức đặc cước.

Trong truyền thuyết, chủ trì Đố Cục đó là hai vị lão tiên sinh và một vị lão thái thái, hành tung quỷ bí, tiềm lực hùng hậu, hơn nữa còn có đặc tính mạo hiểm hiếu kỳ như trẻ nghịch.

Hiện tại mọi người mới biết trong đó có một vị lão tiên sinh tịnh không già như trong tưởng tượng của người ta, không những thường hay làm những chuyện người khác làm không được, thậm chí còn thường đạt được sự yêu thích của các thiếu nữ.

Người đó tinh lực sung bái, lực lượng hoạt động to tác đến mức làm cho người ta thất kinh. Cả mức độ thâm sâu của võ công của gã, người biết được cũng không có nhiều.

Bởi vì lúc gã có thể không phải xuất thủ, tuyệt sẽ không xuất thủ. Chính như lúc gã có thể ngồi xuống, tuyệt sẽ không đứng lên, lúc có thể uống rượu, tuyệt không uống nước.

Người đó là Bốc Ưng.

Một người nếu quả không có đối thủ, sống trên thế gian cũng không vui thú gì lắm. Bốc Ưng lại sống rất lý thú, gã có một đối thủ rất lý thú, Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn, “Mạnh tựa hổ báo” Quan Ngọc Môn, xé toạt người sống như con nít xé giấy.

Lần này bọn họ lại đánh cá, vật đánh cá là răng sói, là răng sói trong truyền thuyết.

oOo

Sói trên lửa

Một đại hán đầu trọc lóc như loài ưng ăn xác chết đang dựa mình trên một tảng đá xanh bên triền núi, vận hắc bào rộng rãi mềm nhuyễn, chân mang giày rơm, đôi mắt còn sáng hơn cả sao đêm, đang nhìn chăm chăm vào một đống lửa trước mặt. Ngọn lửa lay động, que sắt treo trên ngọn lửa ghim xuyên một con vật không biết là cừu hay là bê, sắp chín tới, hương thơm tản mát bốn bề, cả sau triền núi nhất định cũng có thể ngửi

thấy.

Sau triền núi quả nhiên có người mò đến.

Một hán tử cao ráo khô vĩ, lại gầy ốm cực kỳ, gầy ốm đến mức chỉ còn da bọc xương, đang quẹo từ sau sườn núi xuất hiện.

- Bốc Ứng.

Y không những đi không vững, cả đứng cũng đứng không vững, nhưng khi hai tiếng “Bốc Ứng” vừa ra khỏi cửa miệng, đột nhiên y đã từ cách xa hai ba chục trượng phóng đến trước đồng lửa. Nhìn thấy thịt trên lửa, mắt y cũng phát sáng. Ánh sáng trong mắt y cũng sáng còn hơn sao đêm.

- Người không phải đang nướng thịt dê ?

“Vốn không phải”. Bốc Ứng lười biếng chống tay trên tảng đá, cầm một cái chổi lông nhúng trong một cái thau đồng không biết là chứa tác liệu gì, quét quét một cách rất cẩn thận kỹ càng khắp người con vật đang nướng, dầu mỡ nhỏ giọt trên lửa, tí tách reo vang.

Có gió, lửa càng lớn, thịt càng thơm. Bốc Ứng nói:

- Không ai nói đây là dê, ở đây không phải là chỗ ăn dê.

Hán tử bệnh hoạn nhú đôi mày dày cộm, hít một hơi sâu, trên mặt chợt lộ xuất một biểu tình kỳ quái phi thường:

- Đây là sói.

“Đúng”. Ánh mắt Bốc Ứng có vẻ tươi cười: “Quan Nhị toàn thân đều bị bệnh, mũi lại không có bệnh”.

“Thịt sói quá dai, ăn không ngon”.

- Đúng.

- Ta chỉ cần phân nửa, mặt và mắt cũng phải nhường cho ta.

Bốc Ứng cười:

- Thịt sói quá dai, thịt sói ăn không ngon, sao người còn đòi ăn phân nửa ?

“Cái ta muốn ăn không phải là thịt sói”. Quan Nhị đáp: “Cái ta muốn ăn là hương quê”.

- Hương quê ?

Mục quang của Quan Nhị vọng nhìn xa xăm, giữa trời đêm, sao đêm lấp lánh bên trên, lòng y lại đang ở một nơi bên dưới sao đêm:

- Ở quan ngoại năm xưa, Quan Nhị lúc còn thiếu niên, một đêm đi giết cướp, chém đầu bốn mươi sáu tên.

- Giết được lắm, thống khoái lắm.

- Đêm đó, ta chém đến mức thanh cương đao luyện đúc trăm lần cong cả lưỡi, sau canh tư, bụng sôi rột rột, ta đói đến mức có thể ăn hết một con ngựa.

- Ở đó không có ngựa ?

“Cho nên ta tìm thấy một con sói, xé toạt làm hai, hun trên lửa giống như người vậy”. Quan Nhị kể: “Chưa đến một canh giờ, ta đã ăn sạch bách con sói đó”.

- Ăn giỏi, thống khoái lắm.

- Cho đến hôm nay, ta nhớ đến chuyện đêm hôm đó, vẫn cảm thấy rngón tay giật giật, cũng không biết là muốn giết cướp, hay là muốn ăn sói.

Bốc Ứng lại cười:

- Sói ở đây có một con, hơn nữa đã nướng xong, chỉ tiếc cũng không có chút liên quan gì đến người, nó ăn không được người, người cũng ăn không được nó.

- Tại sao ?

- Bởi vì con sói này là của ta, từ đầu đến đuôi đều là của ta, từ mặt cho đến móng đều là của ta.

- Người có thể ăn hết sao ?

- Ăn không hết.

- Người lại không thể chia một nửa cho ta ?

- Không thể.

- Người biến thành nhỏ nhen từ hồi nào vậy ?

- Từ bây giờ.

- Bây giờ người sao lại biến đổi ?

“Bởi vì hiện tại trong lòng ta có chút không thoải mái, hơn nữa còn có chút khẩn trương”. Bốc Ứng đáp.

“Khẩn trương ?” Quan Nhị kinh ngạc: “Bốc Ứng thân kinh bách chiến, cũng không biết đã vào sinh ra tử bao nhiêu lần rồi, cũng có thể khẩn trương sao ?”

Bốc Ứng thở dài:

- Mỗi khi ta biết có người đến giết ta, ta đều cảm thấy rất khẩn trương, ta vừa khẩn trương là muốn ăn, cho nên ta mới làm thịt con sói này.

Quan Nhị cũng cười.

“Ta cũng vậy, vừa khẩn trương là muốn ăn”. Y nói: “Nhưng người hiện tại bất tất phải khẩn trương”.

- Sao vậy ?

- Bởi vì ta, Quan Tây Quan Nhị ta đã ăn con sói của người, không thể nhìn người khác đến giết người.

- Người ăn con sói của ta là đi giết cướp giùm ta ?

“Phải”. Quan Nhị cười lớn: “Ăn sói giết cướp, một công hai chuyện, hùng phong ba chục năm về trước lại khởi dăng, đời người như vậy sung sướng lắm thay”.

Bốc Ứng lại thở dài:

- Chỉ tiệc đêm nay người đến không phải là bốn mươi sáu người.

Đến chỉ có bốn người.

Bốn người từ bốn phương hướng khác nhau đến, tuổi tác khác nhau, y phục khác nhau, tướng mạo đương nhiên càng khác biệt. Kỳ quái là bốn người khác nhau đó lại có một chỗ tương đồng rất đặc biệt.

Bốn người xem ra đều rất trầm tĩnh, cả một chút giận dữ cũng không có, đang đêm đầu xuân lạnh giá như vậy, giữa vùng núi hoang dã không người, bọn họ đột nhiên xuất hiện, không ngờ lại như là đang tản bộ ra ngoài chơi giữa ban ngày nắng đẹp, làm như là khách dạo mát không bằng.

Lẽ nào bọn họ đến để giết người ?

Quan Nhị xé đùi sói, đang nhai nhồm nhoàm, nhìn thấy bốn người đó, mồm lẩm bẩm:

- Ba vạn năm ngàn lượng, ba vạn bảy ngàn năm trăm lượng, ba vạn hai ngàn lượng, bốn vạn lượng.

Y hỏi Bốc Ứng:

- Tổng cộng là bao nhiêu ?

- Mười bốn vạn bốn ngàn năm trăm lượng.

- Không rẻ, không rẻ.

- Không rẻ cái gì ?

- Bốn người đều không rẻ, rất có thể còn cao giá hơn bốn mươi sáu người một chút.

- Ồ ?

“Đồ Sát Cầu ba vạn năm ngàn lượng, Kim lão nhị ba vạn bảy ngàn năm trăm lượng, Vương Đoạn Tam ba vạn hai ngàn lượng, Tiêu Ngọc Nhân bốn vạn, sát thủ cao giá nhất trong giang hồ không ngờ đã đến một lượt bốn vị”. Quan Nhị thở dài: “Không tưởng được không ngờ có người chịu bỏ ra bao nhiêu vàng ròng để giết người”.

- Là vàng ? Hay là bạc ?

Bốn người trong bóng tối, có một người đột nhiên cười lạnh:

- Nếu là bạc, một chút đó chỉ xứng đi giết chó.

Quan Nhị cắn miếng thịt cuối cùng trên đùi sói rồi mới lắc đầu thở dài:

- Cho dù là vàng, chút đó cũng không đáng để giết ta.

“Giết người ?” Kim lão nhị hỏi: “Tại sao phải giết người ?”

- Muốn giết Tiểu Ưng, trước tiên phải giết ta.

Tiêu Ngọc Nhân đứng ở xa nhất chọt mồm:

- Không được, người đó giết không được.

- Sao vậy ?

- Giết được y, cả một lượng bạc cũng không ai giao ra.

Quan Nhị cười lớn:

- Tiêu bà bà quả nhiên danh bất hư truyền, chuyện không có tiền tuyệt đối không làm.

Tiếng cười của y đột nhiên ngưng hẳn, chậm chậm đứng dậy, bộ dạng cả người chùng như gió vừa thổi qua là bay mất, ánh mắt lại bén như lưỡi đao, như lưỡi đao rạch trên mặt Tiêu Ngọc Nhân:

- Chỉ tiếc lần này các người không giết ta, ta cũng phải giết các người.

Tiêu Ngọc Nhân hững hờ cười:

- Người nghĩ sát nhân là chuyện dễ dàng như vậy sao ?

Câu nói đó còn chưa dứt lời, đã có ba người xuất thủ.

Ba người ở trước mặt.

Đơn đao, trát đao, trủy thủ.

Ba người đều dùng binh khí rất phổ thông, lại đều là lợi khí sát nhân.

Thái độ của ba người vốn đều rất trầm tĩnh, nhưng vừa xuất thủ, hình như đã biến thành ba con độc xà.

Mục tiêu công kích của ba người không phải là Quan Nhị, mà là Bốc Ưng.

Bốc Ưng bất động, động là Quan Nhị.

Quan Nhị động, đơn đao, trát đao, trủy thủ đều rơi xuống, trát đao dài ba thước chín tấc, trong một sát na đã gãy làm mười ba đoạn.

Hai cánh tay gãy gò lại vững mạnh đã bị xé toạc khỏi thân mình.

Không khác gì một cô gái thích xé lụa, một đứa bé thích xé giấy, Quan Nhị thích xé người.

Người bị y xé không phải là ba người ở trước mặt, mà là người đứng xa nhất, người

trị giá bốn vạn, Tiêu Ngọc Nhân.

Huyết quang bắn bay, trong bóng đêm nhìn không tươi đẹp gì, lại khiến cho cánh tay bị xé đứt quăng lên trời nhìn càng quỷ dị đáng sợ.

Ba người trước mặt đã mất hết khí thế, nhuệ khí cũng tiêu tán, sát khí đã diệt, người đã cứng đờ.

“Phạch phạch phạch”.

Bốc Ưng vỗ tay. Ba tiếng vỗ tay vừa vang lên, người gã bỗng trượt khỏi chỗ ngồi này giờ.

Bởi vì giữa sát na đó, bỗng có một thanh kiếm sáng nhóa từ dưới đất đâm lên.

Bốc Ưng nếu không động, thanh kiếm đó giờ này đã đâm xuyên hông gã, xuyên thấu thận và gan của gã.

Đó mới là sát thủ chân chính, vốn đã tính kỹ một chiêu tất trúng, tất chết không đường thoát.

Quan Nhị hét lớn:

- Giỏi, một kiếm đó đáng hai chục vạn.

Trong tiếng hét, bàn tay to bự gầy khô vàng khè của gã đã bấu thọt vào đất, lôi một người lên khỏi mặt đất.

Hỏa quang thiểm động, trong nháy mắt, đại hán bệnh hoạn gần chết đó không ngờ đã đột nhiên biến thành một hung thần ác quỷ đời thượng cổ cùng hoang.

o0o

Truyện thuyết

Ngoại hiệu: *Nhân Xà*.

Họ tên: *không biết*.

Thiện nghệ: *ẩn trốn, độn thổ, dịch dung, súc cốt, thoát thân, trị độc, ám khí, ám sát*.

Giá tiền: *hai chục vạn lượng hoàng kim*.

Kỷ lục: *hành thích ba mươi một lần, thành công hai mươi bảy lần, không làm mà thoái lui bốn lần*.

Thất thủ: *chưa lần nào*.

- Tài liệu đó trong Đồ Cục nhất định cũng có.
- Hình như có.
- Ba năm gần đây, nghe nói hắc đã được liệt vào một trong thập đại sát thủ.
“Hình như là vậy”. Bốc Ứng đáp.

- Vậy người tại sao không hỏi cho rõ ai phái hắc đến giết người ? Tại sao lại thả hắc đi ?

Bốc Ứng cười cười:

- Ta tung hoành giang hồ hai chục năm, giết người vô số, người khác muốn kiếm giết ta, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ta hà tất phải mặc cả.
- Hay, bằng vào câu nói đó của người, đáng để kính ba chén.
- Ta không uống với người đâu.
- Sao vậy ?

“Người uống quá nhiều, ảnh hưởng đến tử húng của ta”. Bốc Ứng đáp: “Người hình như vĩnh viễn ăn không no, có phải người có bệnh không ?”

Quan Nhị cười lớn.

Con sói kia không ngờ đã bị y ăn sạch bách, chỉ còn dư lại nguyên cái đầu sói.

Quan Nhị vừa giơ một con dao nhọn ra rạch vào đầu sói, Bốc Ứng chợt xuất thủ như điện, từ trong miệng sói rút ra một vật phát sáng lấp lánh trong bóng đêm.

“Cái gì vậy ?” Quan Nhị hỏi.

“Là răng, là lang nha, răng sói”. Bốc Ứng đáp: “Mặt và mắt sói đều là của người, răng sói thuộc về ta”.

“Cừu tối ngày ăn cỏ, sói tối ngày gào hú, cho nên mặt sói cũng giống như mặt cừu, đều dai, đều là đồ ăn nhấm rượu tuyệt hảo, mắt sói và mắt cừu cũng giống nhau, không có gì khác”. Quan Nhị hỏi: “Còn răng sói ? Răng sói có gì hữu dụng ? Lẽ nào người muốn gấn răng sói cắn người ?”

Bốc Ứng không đáp, chỉ đưa cái răng sói cho Quan Nhị xem.

Cái răng bẻ từ miệng sói đó không ngờ lại giống như răng người, bốn bề đều bọc vàng, làm cực kỳ tinh trí, trên lớp vàng còn khắc một chữ “Tiêu” cực nhỏ.

Quan Nhị động dung.

Giang hồ truyền ngôn đều biết giữa sói và Tiêu Thập Nhất Lang danh chấn thiên hạ năm xưa có một thứ cảm tình thâm hậu kỳ lạ.

Tiêu Thập Nhất Lang là cô nhi, từ nhỏ đã lưu lã giữa hoang sơn khoáng dã, sinh hoạt cũng giống hệt như sói vậy, đói khổ, cô độc, lạnh giá, không được chút thương cảm

ấm cúng nào, cho nên y có thể hiểu thấu thâm sâu nỗi thống khổ của sói.

Sói cũng như cừu vậy, cũng có sinh mệnh, cũng có dục vọng cầu sinh, cũng muốn sống còn, cũng cần ăn, nhưng răng sói nếu bị gãy mất, thường thường sẽ chết đói.

Cho nên Tiêu Thập Nhất Lang thường vào chốn hoang sơn tìm kiếm những con sói đói, dùng kỹ xảo y thuật Ba Tư mà mình học được để tu bổ lại răng nướu tàn khuyết của bầy sói.

Cố sự đó chỉ bất quá là một trong số vô số truyền thuyết thần kỳ có liên quan đến Tiêu Thập Nhất Lang.

Nhưng hiện tại Quan Nhị đã biết đó không những là truyền thuyết mà thôi.

“Răng sói đáng lẽ là của người”. Quan Nhị hỏi Bốc Ưng: “Nhưng cái răng sói này người có thể cho ta không?”

- Không thể.

- Ta có vật gì có thể đem đổi với người không?

- Không có.

- Ta có cách nào có thể làm cho người cải biến chủ ý được không?

- Không có.

Quan Nhị thở dài. Tới lúc đó, sau triền núi chợt truyền đến một tràng thanh âm hò reo.

Người hò reo khí lực sung túc, thanh âm sang sảng:

“Tứ bình bát ổn, thiên hạ thái bình”.

Trời đã sáng rõ, ngày xuân tháng tư ấm áp.

Một đội bảo tiêu đang bước đi trên đạo lộ bên triền núi. Mười sáu người đẩy xe y phục tươi tắn, bốn vị tiêu sư áo mới ngựa mạnh, mười hai cỗ tiêu xa sơn bóng loáng mới tinh, lúc đi ngang qua, trên đường còn in dấu bánh xe rất sâu, chứng tỏ hàng vận tải trên xe rất nặng.

Mười hai cỗ tiêu xa, hai mươi bốn ngọn tiêu kỳ, trên mặt lụa vàng có bốn chữ đỏ tươi: “Thiên Hạ Thái Bình”.

Khẩu khí phách lối làm sao.

Người bảo tiêu, nếu thật có thể đi khắp thiên hạ mà thái bình vô sự, đó đã không còn là bảo tiêu, mà là kỳ tích.

Nhìn thấy vị tổng tiêu đầu đi sau chót, càng cảm thấy bốn chữ đó rất hoang đường hoạt kê.

Tổng tiêu đầu ba bốn chục tuổi, một trăm ba chục bốn chục cân, không cưỡi ngựa,

không ngồi trên tiêu xa, cả kiệu cũng không ngồi kiệu, lại ngồi trên một cái ghế thái sư lưng dựa to rộng, trên người vận một trường bào lụa đỏ tươi, trước sau mỗi mặt thêu bốn chữ vàng.

Mặt trước là “Gia Cát Thái Bình”.

Mặt sau là “Thiên Hạ Thái Bình”.

- Người đó có phải là đại lão bản và tổng tiêu đầu của Thái Bình Tiêu Cục, Gia Cát Thái Bình ?

- Phải.

- Mười lăm năm nay, bảo tiêu của hắn thật chưa bị hụt một lần.

- Một nửa cũng không.

Quan Nhị lại thở dài:

- Thành thật mà nói, ta thật nhìn không ra hắn có tài gì, có lúc ta thậm chí còn nhìn không ra hắn thật ra là heo hay là người.

“Hắn đương nhiên là người, hơn nữa là người vận khí đặc biệt tốt”. Bốc Ưng đáp: “Hắn cũng không có tài nghệ gì quá ghê gớm, bất quá cha của hắn là Gia Cát Anh Tiết, là người được người ta tôn kính nhất trong các tiêu cục, nhạc phụ của hắn lại là Đổ Đoạn, người tài nhất trong hắc đạo. Hai người đó đều đã hy sinh vì bằng hữu của bọn họ.

- Người trong giang hồ ân oán phân minh, cho nên mọi người đều ghi nhớ món nợ ân tình đó.

- Sự tình xem ra là như vậy.

Quan Nhị móc một con mắt sói, bỏ vào miệng nhai, giống như đứa bé nhai kẹo vậy, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Chỉ bất quá mọi chuyện đều có ngoại lệ.

-Ồ ?

- Cả Lục Tiểu Phụng và Sở Hương Soái năm xưa cũng có lúc thất thủ, hà huống là Gia Cát Thái Bình.

Y dùng một ánh mắt trộm cướp nhìn Bốc Ưng chằm chằm, gần từng tiếng:

- Ta có dự cảm, chuyến tiêu này nhất định không giữ được cho đến đích, người có dám cá với ta không ?

Lần này người thở dài là Bốc Ưng:

- Người một mực nhìn ta chằm chằm từ sau lưng, nguyên lai là muốn cá với ta một ván ?

“Đương nhiên”. Quan Nhị thốt: “Trong thiên hạ người vừa thua cuộc, có ai mà

không muốn gỡ lại ?

- Có lý.
- Người có đánh cá không ?
- Người của Đồ Cục làm sao mà không cá được ? Người có bao giờ nhìn thấy điểm

không tiếp khách không ?

Quan Nhị cười lớn.

Bốc Ứng hỏi y:

- Người cá cái gì ?
- Người có cái gì, ta cá cái đó với người.

Bốc Ứng cười cười:

- Không cần biết là cá cái gì, cái răng sói này đương nhiên phải bao gồm trong đó.
- Điều đó là đương nhiên rồi.

Bốc Ứng vụt đứng dậy, cũng dùng ánh mắt trộm cướp chằm chằm nhìn Quan Nhị, qua một hồi rất lâu mới gằn từng tiếng:

- Người nghe đây, phải chú ý mà nghe, phải nghe từng chữ cho rõ.
- Người yên tâm, tai ta không bị bệnh.
- Người nói người muốn đánh cá với ta, đánh cá chuyến bảo tiêu này của Gia Cát Thái Bình nhất định không đưa được đến đích, có đúng không ?

- Đúng.
- Vậy ta không cá với người.
- Sao vậy ?

“Bởi vì ta cũng có dự cảm như vậy”. Bốc Ứng đáp: “Cho nên ta cũng muốn chọn như người, chuyến bảo tiêu này của Gia Cát Thái Bình tuyệt đối đưa không đến đích được, như vậy người có cá không ?”

Quan Nhị đáp không do dự:

- Ta cá.
- Không cần biết cá cái gì người cũng cá với ta ?
- Đúng.
- Nói vậy lần này người nhất định muốn cá với ta ?
- Không sai chút nào.

o0o

Nhà nhỏ, giường lớn, trà kỹ, đồ ăn vặt, trái cây khô, bánh ngọt, đồ điểm tâm, mứt, trà, rượu.

Quan Nhị, Trương Ngũ, Trương Bát.

Trương Ngũ và Trương Bát bộ dạng vẫn như trước, nhìn vẫn giống như hai trái dưa.

“Tôi không hiểu”. Trương Bát hỏi: “Lần này Bốc Ứng tại sao lại đánh cá ngược như vậy ?”

“Bởi vì gã thấy ta quá chắc ăn”. Quan Nhị đáp: “Hơn nữa muốn cướp chuyến tiêu của Gia Cát Thái Bình xem ra còn dễ dàng hơn nhiều so với phải bảo tiêu”.

- Bốc Ứng tự mình động thủ cướp tiêu ?

- Gã đương nhiên là không thể, người của Đồ Cục luôn luôn không đổ mồ hôi can dự quấy phá thắng bại đánh cá, Bốc Ứng quyết không thể vi quy phá lệ.

- Tôi cũng nghĩ gã không thể.

- Chỉ bất quá chuyện như vậy nhất định sẽ có người khác làm cho gã, hơn nữa nhất định là một chuyên gia.

- Thời gian không có nhiều, gã có thể tìm kiếm chuyên gia cướp tiêu xung quanh đây sao ?

- Ít ra gã có thể tìm đến một người.

Trương gia huynh đệ nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ xuất thứ biểu tình rất kỳ quái, chừng như đều đã nghĩ ra người đó là ai.

Cho nên bọn họ chỉ còn nước hỏi:

- Bọn ta có thể tìm người đối phó gã không ?

- Bọn ta ít ra cũng có thể tìm được một người.

- Ai ?

Quan Nhị tịnh không trực tiếp trả lời câu hỏi đó, chỉ điềm đạm thốt:

- Cuối cùng sẽ có người, đến lúc cuối cùng sẽ thấy được.

Trương gia huynh đệ đương nhiên không dám hỏi truy nữa, lại không nhịn được phải hỏi:

- Nếu còn có người khác đến động vào chuyến tiêu đó, dám động vào chuyến tiêu đó, đương nhiên không thể là nhân vật đơn giản. Nếu bị người khác cướp tiêu đi mất, bọn ta có phải vẫn thua không ?

- Những người đó đương nhiên cũng có người đối phó.

- Ai ?

- Người nghĩ ta là ai ? Quan Tây Quan Nhị ta lẽ nào là người chết ?

o0o

“Nhẹ như phi yến Hồ Kim Tụ, mạnh sánh hổ báo Quan Ngọc Môn”.

Quan Ngọc Môn đương nhiên không phải là người chết.

Hồ Kim Tụ cũng không phải.

o0o

Tuyệt sắc giai nhân

Ổng tay áo rộng rãi, phiêu dật, nhu nhuyễn, hoa mỹ, cổ tay áo dùng kim tuyến danh gia thêu bên viền những đóa hoa mẫu đơn.

Một đôi ngọc thủ thò ra từ trong cổ tay áo, vừa dài vừa tròn trịa, mười ngón tay thon thả uyển chuyển như bạch ngọc điêu khắc thành.

Tay đang dạo đàn.

Cổ cầm hình thức cao nhã, âm huyền trong ngân.

Cầm đặt trên kỷ, kỷ ở giữa đình, lục giác đình tinh mỹ lan can lương đồng, trên một triền núi cỏ cây xanh rờn.

Trăm hoa trên triền núi đang đua nở, tươi tắn như đồ họa.

Người trong đình cũng giống như người trong đồ họa, người như thần tiên trong đồ họa, khiến cho người ta cả liếc nhìn nàng cũng không dám liếc nhìn một lần.

Hiện tại lại có người đang nhìn nàng, chăm chăm nhìn nàng, không khác gì đình đã đóng xuyên đá, bất động, rút ra cũng rút không được.

Bốc Ứng đang nhìn nàng, nàng lại đang nhìn hai người khác.

Tiếng cầm trong ngân, hai người lần theo tiếng cầm từ dưới triền núi đi lên, y phục rất hoa quý, phong độ cũng rất cao nhã, nhìn thấy người đẹp ống tay áo vàng dạo cầm trong đình, trên mặt đều lộ vẻ hoan hỉ.

Bọn họ đi vào sơn đình, nói nhỏ với nàng vài câu, cũng không biết là nói gì, lại thoái lui ra một cách rất êm ái.

Sau đó lại có hai người đến, tình huống cũng không khác gì hai người trước.

Trước sau không đến hai tuần trà, tổng cộng đã có bốn cặp tám người đến, theo

tiếng đàn mà đến, nói xong lại lẳng lẳng thoái lui. Nội dung lời nói, ngoại trừ bọn họ ra, không có ai khác nghe được.

Thái độ của bọn họ tuy ôn hòa trầm tĩnh, nhìn lại có vẻ có chút bộ dạng thần bí.

Những người đó là người nào ? Đến làm gì ?

Người đẹp ống tay áo vàng kia là ai ? Giữa bọn họ có phải đang tiến hành một thứ giao dịch thần bí ?

Bốc Ứng lần này không ngờ xem chừng cả một chút hiếu kỳ cũng không có, chỉ lẳng lẳng dựa một bên vách nhìn.

Đợi đến khi bốn cặp tám người đều đã đi khỏi, tiếng cầm lập tức đoạn tuyệt, sau triền núi lập tức quẹo ra một cỗ nhuyễn kiệu, một cô nương áo xanh lá cây nụ cười khả ái đi theo kiệu, người đẹp ống tay áo vàng lên kiệu, xem chừng căn bản không nhìn thấy có Bốc Ứng đang đứng.

Kiệu lại quẹo ra sau núi, Bốc Ứng không ngờ cũng đi theo.

Sau núi giữa vùng sương mù hoa lá dày đặc có một khu tường đỏ ngói xanh, đường lát đá xanh ngời, đi qua một vòm cửa, xuyên qua rừng hoa, tiếp tới một con đường nhỏ giữa những luống hoa.

Tận cuối luống hoa có một góc tiểu lâu.

Kiệu vượt qua vòm nguyệt môn, xuyên qua con đường nhỏ, dừng trước tiểu lâu, Bốc Ứng không ngờ một mực đi theo đằng sau.

Người khiêng kiệu, người theo kiệu, người trong kiệu, không ngờ xem chừng hoàn toàn không nhìn thấy gã.

Trên thế giới này xem chừng căn bản không có một người như gã tồn tại.

Người trong kiệu đã xuống kiệu, tựa vai cô nương hay cười, bước vào tiểu lâu, đi lên tiểu lâu.

Bốc Ứng không ngờ vẫn đi theo phía sau.

Trên tiểu lâu bố trí tinh nhã, không còn nghi ngờ gì nữa, là khuê phòng của nữ tử, đương nhiên cũng là cấm địa của nam nhân.

Bốc Ứng không ngờ cũng theo bọn họ tiến vào.

Bọn họ đi vào phòng, cô nương hay cười châm nước, pha trà, bày chút điểm tâm, người đẹp ống tay áo vàng xoa tóc rửa mặt, uống trà, tháo giày, cởi vớ, để lộ đôi chân trắng ngần.

Đó đều là chuyện khuê phòng riêng tư của con gái, đều tuyệt đối không thể để nam nhân nhìn thấy.

Bốc Ứng lại khời khời đứng một bên nhìn.

Bọn họ lại khời khời như không nhìn thấy Bốc Ứng.

Chuyện này là sao ?

Bốc Ứng lẽ nào đột nhiên biến thành người tàng hình ?

Người tàng hình đó chung quy đã mở miệng nói, gã chợt hỏi tuyệt đại mỹ nhân ống tay áo vàng kia:

- Nàng có thể giúp ta không ?

Nếu lời nói của gã người ta cũng không nghe thấy, vậy thì làm sao đây ?

Tạ trời tạ đất, lời nói của người tàng hình, người ta còn có thể nghe thấy, cho nên người đẹp ống tay áo vàng lập tức hỏi ngược:

- Chàng muốn tôi giúp ? Giúp cái gì ?

“Nàng có thể nào tìm một vị danh sư dạy đàn không ?” Bốc Ứng đáp: “Nàng búng dây đàn đơn giản giống như ...”

Gã không nói dứt lời, bởi vì mắt nàng đã trừng lên:

- Tôi tại sao phải luyện cầm ? Tôi đàn hay để làm gì ? Để đàn cho gã gốc tử chàng nghe à ?

Bốc Ứng cười, nàng cũng cười, nguyên lai hai người bọn họ vốn có quen biết.

Không những quen biết, mà còn rất quen biết, nàng cảm thấy không cần biết mình làm gì để cho Bốc Ứng nhìn thấy cũng không quan hệ gì.

Ngoại trừ Bốc Ứng ra, nam nhân khác lại bất đồng.

Nam nhân khác nếu tùy tiện liếc nàng vài cái, tròng mắt rất có thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Hồ đại tiểu thư là một nữ nhân như vậy.

Nhưng nàng hồi nãy dạo đàn trong sơn đình là vì cái gì ? Giữa nàng và những người đó có phải thật có một mối giao dịch thần bí không ?

oOo

Mật mưu của đại tiểu thư

Hồ đại tiểu thư thật có thể uống, uống càng nhiều, ánh mắt càng sáng, nhìn càng thanh tỉnh, khiến cho người ta vĩnh viễn không nhìn ra tuổi tác của nàng.

Bốc Ưng chỉ nhớ bọn họ đã quen nhau khoảng mười hai năm.

“Hôm nay tôi cùng bốn nhóm người kia đã làm sáu chuyện giao dịch, trong đó có bốn chuyện đều liên quan đến một người”. Đại tiểu thư hỏi Bốc Ưng: “Chàng đoán xem người đó là ai?”

Bốc Ưng không nghĩ ngợi đáp liền:

- Gia Cát Thái Bình.
- Đúng, có thưởng.

Đại tiểu thư tận tay rót một chén rượu, nhìn Bốc Ưng uống cạn, còn xé cho gã một miếng gà nướng:

- Nói ra cũng thật kỳ quái, Gia Cát Thái Bình kia thật là một quái nhân, nhất cử nhất động chừng như đều đặc biệt bị người ta chú ý, cả lúc hấn đánh rắm cũng có người đánh cá xem cái rắm của hấn có thú vị hay không.

Đại tiểu thư cũng rót cho mình một chén, lại thêm chén nữa, thêm chén nữa, rồi mới nói:

- Hôm nay bốn nhóm người đến đánh cá đều là về Gia Cát Thái Bình, đánh cá hấn đang trú ở đâu, đánh cá hấn đêm nay có đi tìm nữ nhân hay không, đánh cá hấn ăn bao nhiêu thịt, đánh cá hấn có đi tắm hay không.

Bốc Ưng chột hỏi:

- Có người nào đánh cá hấn có thể hay không có thể bảo vệ chuyến tiêu này bình an về đích không?

“Không có”. Đại tiểu thư đáp: “Đó cũng là quái sự, mọi người xem chừng đều nghĩ một khi là chuyến tiêu hấn bảo vệ, nhất định có thể bình an vô sự”.

Bốc Ưng cười lạnh:

- Lần này e rằng vị tất là vậy.

“Vị tất?” Đại tiểu thư tỏ vẻ kinh ngạc: “Lẽ nào chàng biết ‘Thủ Đáo Cầm Lai’ Đinh Nhất Trảo và ‘Thám Nang Thủ Vật’ Công Tôn Dịch hai đại đạo cướp tiêu chưa từng thất thủ lần này sẽ đụng đến chuyến tiêu của hấn?”

“Ta không biết”. Bốc Ưng điềm đạm đáp: “Có biết cũng không sao cả, chuyến tiêu của Gia Cát Thái Bình bọn chúng vẫn không động tới được”.

- Vậy biết cái gì?
- Ta biết còn có một người khác lần này muốn động đến chuyến tiêu của hấn.
- Người đó còn hung hơn cả Đinh Nhất Trảo?
- Hung hơn nhiều.

- Người đó còn quý hơn cả Công Tôn Dịch ?

- Quý gấp mười lần.

Ánh mắt của đại tiểu thư càng sáng chói, càng đẹp tuyệt, tâm hiếu kỳ của nàng hiển nhiên đã bị dẫn động:

- Người đó là ai ?

- Là nàng.

“Tôi ?” Đại tiểu thư chùng như giật mình: “Chàng nói người vừa hung vừa quý đó là tôi ?”

- Phải.

- Tôi muốn động đến chuyến tiêu của họ Gia Cát ?

- Phải.

Đại tiểu thư uống cạn chén rượu, lại uống cạn thêm một chén, thêm chén nữa, lại một chén nữa, bỗng cười như chuông ngân, tiếng cười như chuông ngân trong gió không ngưng:

- Nghĩ đi nghĩ lại, chuyện này nhất định rất lý thú.

“Đương nhiên lý thú”. Trong mắt Bốc Ưng cũng có vẻ cười cợt: “Lý thú cực kỳ”.

Chuyện không lý thú, Bốc Ưng tuyệt đối sẽ không để cho đại tiểu thư đi làm, đại tiểu thư cũng tuyệt đối sẽ không đi làm.

Chuyện lý thú, mình không nhượng cho nàng đi làm không được.

o0o

Ăn khắp thiên hạ hồn chiến bát phương

Mỗi một người đều có quyền làm chuyện mà tự mình nghĩ lý thú, ăn, không còn nghi ngờ gì nữa, là một trong những chuyện Gia Cát Thái Bình nghĩ là lý thú nhất.

Gã đang ăn.

Sáu cái bàn vuông gộp lại, trên bàn trải một tấm khăn lụa mới tinh màu vàng tươi.

Trên bàn còn bày đại khái bốn năm chục món đồ ăn đủ thức đủ dạng, có thứ mọi người đều nhận ra, cũng có thể thấy được nấu bằng cái gì, trong đó gà vịt heo bò cũng như đồ biển đương nhiên không thiếu.

Còn có những thứ khác, người ta không những không nhận ra, đơn giản cả thấy

cũng chưa từng thấy qua.

Gia Cát Thái Bình ngồi cao trên một cái ghế thái sư đặc chế, tối thiểu cao hơn ghế bình thường cỡ hai thước.

Như vậy hẳn mới có thể từ trên cao nhìn xuống, nhìn rõ rõ ràng ràng, ăn mới cao hứng.

Hiện tại hẳn ăn lại có vẻ không ngon miệng lắm, thậm chí còn có bộ dạng hơi phiền muộn không vui.

Đồ ăn nhiều như vậy, lẽ nào vẫn không đủ để hẳn ăn no ?

Ngoài cửa là một cái sân rất rộng, ngoài sân bỗng truyền vào một tràng cười lớn rung rinh mái ngói.

“Một mình độc ẩm, không có đối thủ, cố nhiên là mất hết hứng thú, ăn một mình không có đối thủ cũng rất là mất hứng”. Quan Nhị cười lớn: “Gia Cát tiên sinh, người nói có đúng không ?”

“Đúng, đương nhiên là đúng”. Gia Cát Thái Bình thoáng lộ nét mừng, nói lớn: “Người nào bên ngoài xin mời mau tiến vào”.

Lời nói của hẳn còn chưa dứt, Quan Nhị đã tiến vào, đến thật là nhanh.

Gia Cát Thái Bình nhíu mày, nhìn lên nhìn xuống con người ốm nhách chỉ còn lại da bọc xương đó:

- Người có thể ăn sao ? Người có thể ăn thi với ta sao ?

“Phóng tầm mắt khắp thiên hạ, người có thể ăn thi với người đại khái chỉ bất quá có hai ba người”. Quan Nhị đáp: “Vị Đường đại quan nhân của Thục Trung Đường Môn đại khái có thể coi là một trong số”.

- Đúng.

Đề khởi đến vị Đường đại quan đó, Gia Cát Thái Bình tỏ vẻ kính phục.

“Lần đó ta với hẳn ăn suốt hai ngày hai đêm, ăn thật là thống khoái lâm ly, khiến cho cả đời ta cũng không quên được”. Hẳn hỏi Quan Nhị: “Nhưng còn người kia, người có thể ăn thi với ta là ai ? Lẽ nào là người ?”

- Là ta.

Gia Cát Thái Bình lại nhìn y từ trên xuống dưới thêm lần nữa, nhíu mày, trong ánh mắt bỗng sáng chói hẳn, không khác gì thần tình của Diệp Cô Thành lúc xuất chiến Tây Môn Xuy Tuyết.

- Lẽ nào người là Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn ?

- Là ta.

- Nghe nói người lúc nào cũng đều có thể ăn, vĩnh viễn ăn không no, có thật không ?

- Thật.

Gia Cát Thái Bình cười lớn:

- Vậy thì hay cực kỳ, thật là hay cực kỳ, hay hết xảy.

- Bọn ta bây giờ bắt đầu, trước hết ăn chút lật vật hả ?

- Tốt.

Đồ ăn vặt của bọn họ cũng không quá nhiều, chỉ bất quá là sáu tám bốn mươi tám món ăn trên bàn.

Sau khi ăn vặt xong mới vào bữa chính.

Gia Cát Thái Bình hỏi:

- Hôm nay món chính của bọn ta gọi là “hỗn chiến bát phương”, người thấy sao ?

- Trước hết đem lên xem cái đã.

Đồ ăn trên bàn đã dọn sạch, bày một cái giá gỗ đại khái cỡ ba thước dài ba thước rộng.

Một cái nồi sứ vừa được khiêng ra, đặt tứ bình bát ổn trên giá gỗ.

- Nồi lớn quá.

Nắp nồi vừa nhấc lên, một mùi thịt nồng liệt lập tức như ma pháp phân tán tràn lan, bên trong nước đỏ đỏ, một nồi thịt, còn đang luộc sôi sùng sục.

“Hay cho cái tên ‘hỗn chiến bát phương’”. Quan Nhị hít một hơi dài: “Trong đó tối thiểu cũng có tám thứ thịt”.

Gia Cát Thái Bình cười lớn:

- Quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên là đại hành gia.

Hắn lại nói:

- Ăn thứ thịt này phải có một phương pháp ăn đặc biệt, ăn thịt không là biến thành giống như một con rùa đen ăn đại mạch, uống phí hết đồ ăn ngon.

“ Ta hiểu”. Quan Nhị thốt: “Ăn thịt không không tỏ ra được vị ngon của thịt, nhất định phải thêm thắt này nọ mới được”.

- Đúng, cực đúng.

Phải làm sao thì cách ăn mới chính xác ?

Trước hết đem một cái bánh tráng đường kính cỡ hai thước đặt bằng phẳng trên bàn. Bánh phải mỏng, còn phải cứng mới không dễ bị rách.

Xong phần bánh tráng, đem một cọng hành dài ba thước trồng ở Bảo Định Phủ,

gọt cắt hết phần hành xanh, chừa lại phần tóp trắng, thấm pha tương thượng hảo hạng mà đại nội thái giám trong hoàng cung làm, đặt qua một bên.

Sau đó dùng thìa gỗ múc ba bốn thìa thịt, đại khái khoảng một cân cho đến một cân rưỡi, hạ xuống giữa bánh, xếp thành hàng.

Sau đó xếp bên trái bánh che phủ lên trên, lại xếp bên phải bánh lên trên bên trái, cuộn phần đuôi lại, cuốn thành một cuốn dài, dùng hai tay bưng, vò vò cho chặt, là đã có thể bắt đầu ăn, nhấp một miếng tương trộn hành, cắn một miếng bánh, trái một miếng, phải một miếng, lại thêm một miếng ở giữa.

Gia Cát Thái Bình nói:

- Lúc đó thấy khóe miệng chảy mỡ, mùi vị đó ăn cái gì khác cũng đều không bằng được.

Hắn nói đến mức gân trào nước miếng, Quan Nhị lại thở dài một hơi:

- Nếu thêm vào một chút mê dược, độc dược, tư vị lại càng không gì có thể bì được.

- Mê dược ?

“Một nồi thịt thơm như vậy, vị nồng như vậy, cho dù thêm vô nửa cân mê dược, người ta ăn vào cũng không nhận thấy được”. Quan Nhị điềm đạm thốt: “Nếu người hạ độc là Thám Nang Thủ Vật Công Tôn Dịch, đại khái chỉ cần ăn vào một miếng là đủ rồi”.

- Đủ cái gì ?

- Đủ thời gian để bọn chúng đem tiêu xa đi.

Gia Cát Thái Bình dụng lực đập bàn:

- Tên vương bát đản đó, cho dù có muốn cướp tiêu của ta cũng không nên đem mê dược hạ trong thịt, làm hư hết một nồi thịt ngon, hại ta ăn không được.

Nhìn bộ dạng của hắn, làm hư hao nồi thịt kia tội lỗi xem chừng còn nghiêm trọng hơn cả cướp tiêu.

Quan Nhị cười:

- May là y còn chưa bỏ mê dược trong thịt đã bị ngũ chưởng quỹ và bát chưởng quỹ của bọn ta mời đến trước, cả đồng đảng của y là Đinh tiên sinh cũng đã được mời đến.

Đinh Nhất Trảo luyện không phải là Ứng Trảo Công, bàn tay phải lại đặc biệt lớn, không những lớn hơn tay người khác, so với tay trái của mình cũng lớn hơn phân nửa.

Nghe nói một bàn tay đó của gã có thể dụng bảy bảy bốn mươi chín kiện ám khí, bằng vào lực cổ tay, lực ngón tay, lực móng tay và lực nhún giữa khớp xương ngón tay, đồng thời phóng ám khí ra, xuyên thấu ba mươi sáu đại huyết, bảy mươi hai tiểu huyết

và mười ba nơi trí mệnh yếu hại trên người.

Công Tôn Dịch lại là người rất ít khi dùng tay, thứ y dùng là một bộ phận phát triển nhất trên người y.

Bộ não của y.

Hiện tại nhìn hai người, y phục có chút không chỉnh tề, đầu tóc cũng hơi bù xù, bọn chúng vốn đều là người rất kỹ càng kén chọn tu sức, không còn nghi ngờ gì nữa, hồi này đã trải qua một trận khổ chiến.

Người Trương Ngũ và Trương Bát dẫn theo, bình thời tuy không nhìn thấy, xuất thủ lại đủ khiến cho người ta nhìn già đi cả nửa đời.

Gia Cát Thái Bình một mực lắc đầu thờ dài:

- Các người hà tất phải như vậy ? Hà tất phải nhất định muốn động đến chuyển tiêu của ta ? Để cho ta qua vài ngày thư thả, chính các người cũng được vài ngày thoải mái, có phải là thiên hạ thái bình hay không chứ ?

Họ Gia Cát lại thờ dài:

- Các người sao lại nhất định phải đến làm phiền quý xui xẻo Quan Ngọc Môn chứ ?

Đinh Nhất Trảo thanh âm tê khản, trong mắt li ti những tia máu đỏ tươi, trừng trừng nhìn Quan Nhị:

- Quan Tây Quan Nhị đến làm nô tài cho tiêu cục từ hồi nào, ai có thể nghĩ tới chứ.

- Thật ra mà nói, cả chính ta cũng không tưởng được, chỉ bất quá trong đời người luôn luôn phải làm vài chuyện cả chính mình cũng không tưởng được.

“Có lý”. Gia Cát Thái Bình nói: “Có lý là có thịt ăn, ăn đi, tương mỡ hành thịt cái gì cũng có, mọi người cùng ăn đi”.

Quan Nhị cười lớn:

- Đương nhiên là không thể không ăn.

Y hồi này mới học được phương pháp ăn thịt chính xác nhất, hiện tại chừng như không nhịn được nữa.

Nhìn thấy y bắt đầu ăn thịt, trên mặt Công Tôn Dịch bỗng lộ xuất một biểu tình cực kỳ kỳ quái.

Y luôn luôn là người bất động thanh sắc, trên mặt rất ít khi có biểu tình gì, hiện tại lại chừng như đột nhiên nhìn thấy trên mũi Quan Nhị nở ra một đóa hoa.

Lúc đó Đinh Nhất Trảo đã xuất thủ.

Đang lúc Quan Nhị, Gia Cát Thái Bình và Trương gia huynh đệ mới nuốt miếng thịt đầu tiên, bàn tay to của gã đã phát xuất “Mãn Hoa Thiên Vũ”.

Hoa không phải hoa, mưa không phải mưa, mỗi một đạo hoa vũ đều có thể giết người trong một sát na.

Điểm đó mọi người đều minh bạch.

Đinh Nhất Trảo tung hoành giang hồ, coi chuyển bảo tiêu của người ta như là của mình vậy, hễ thò tay ra lấy là lấy được ngay, đương nhiên là người có tài có nghệ.

Điểm đó bọn Quan Nhị cũng không thể không biết.

Kỳ quái là ám khí uy chấn giang hồ của Đinh Nhất Trảo vừa xuất thủ, bọn họ không ngờ chỉ giương mắt tĩnh lặng ngồi nhìn, không thở gấp, cũng không tránh né.

Tay Quan Nhị phảng phất hơi nhấc lên, nhưng tịnh không nhấc lên, giương mắt nhìn mấy ám khí phong hầu trí mệnh kia sắp đâm ngập vào những nơi yếu hại trên người.

Chợt giữa lúc đó, một bóng người như yến tử bay đến, một ống tay áo to lớn, kim quang lấp lánh.

Ống tay áo bay múa, phi yến bay đến.

Một tràng tiếng cười như chuông ngân vang lên giữa mưa hoa tan tác:

- Bảy bảy bốn mươi chín kiện ám khí, Hồ Kim Tụ báỉ lãnh, bốn mạng người, Hồ Kim Tụ phụng hoàn.

oOo

Kết luận

Dưới tàng cây trước căn tiểu lâu chỗ tối nhất trên con đường nhỏ giữa những luống hoa, bày một bàn rượu, rượu bồ đào Ba Tư ngòn ngọt, ngâm xuân băng, lại khơi khơi mang theo một chút hương khí uất kim hương thoang thoảng.

Giữa núi xanh mây trắng hoa lá sầm uất, phảng phất có người đang hát nhỏ:

- Lan lãng mỹ tửu uất kim hương, ngọc uyển thịnh lai hử phách quang.

Khách nhân là Quan Nhị, Trương Ngũ, Trương Bát, Công Tôn Dịch, Đinh Nhất Trảo và Gia Cát Thái Bình, nửa khách nửa chủ là Bốc Ứng.

Nữ chủ nhân hoa dung trắng ngọc, ống tay áo dài thêu vàng, cùng một màu với

hoàng kim trong tiêu xa, đều là vàng mười nguyên chất.

Tiêu xa Thiên Hạ Thái Bình tất cũng có lúc không thái bình.

Mọi người đối với chuyện đó có ý kiến gì đây ?

Công Tôn Dịch nói:

- Ta thật cảm thấy rất kỳ quái, mọi người xem chừng đều nghĩ thiên hạ chỉ có một mình ta là có thể hạ độc trong thịt.

Đinh Nhất Trảo nói:

- Thứ mê dược đó quyết không thua kém Công Tôn Dịch, ta chỉ vừa ngủ chút khí vị, xuất thủ đã chậm liền.

Hồ Kim Tụ thốt:

- May là người chậm chút xíu, cho nên hiện tại mọi người vẫn còn rất thái bình.

Trương Ngũ nói:

- Ta không có gì để nói.

Trương Bát nói:

- “Khinh như phi yến” Hồ Kim Tụ quả nhiên tài giỏi.

Gia Cát Thái Bình nói:

- Không cần biết ra sao, hiện tại cuối cùng lại đã thiên hạ thái bình, ta lại kêu người nấu một nồi thịt, đã đặt trên lò rồi.

Quan Nhị nói:

- Một nồi thịt đó của người, ta không ăn thối khoái không được.

Quan Nhị nói xong câu đó, mọi người đều thất kinh.

Quan Ngọc Môn luôn luôn tâm cao khí ngạo, lần này thất bại toi tả, không ngờ còn có tâm tình để ăn thịt.

--- Người đó có phải thật là Quan Nhị không ?

Bốc Ưng đã chú ý quan sát y rất lâu, hiện tại mới mở miệng.

“Cuộc đánh cá lần này ta tuyệt đối không có nhúng tay, một khi là vụ cá của ta, ta không thể nhúng tay”. Bốc Ưng nói rất trịnh trọng: “Đó là quy củ của ta, người nên tin ta”.

“Ta tin người”. Quan Nhị nói: “Ta luôn luôn tin người”.

“Hiện tại tiêu xa của Gia Cát Thái Bình đã bị cướp, tiêu ngân đã lọt vào địa phận của Hồ đại tiểu thư”. Bốc Ưng hỏi Quan Nhị: “Hiện tại người có phải đã thua rồi ?”

- Không.

- Người còn chưa thua ?

“Ta đương nhiên còn chưa thua”. Quan Nhị nhìn Bốc Ưng, trong mắt ngập tràn vẻ cười cợt: “Lần này người thua là người”.

Quan Nhị nói câu đó ra, mọi người lại thất kinh.

Quan Ngọc Môn luôn luôn ngôn xuất như sơn, lần này lẽ nào muốn chối gian ?

Đó đương nhiên không thể có được.

- Cuộc cá Tiết Địch Anh và Liễu Khinh Hầu lần trước, bọn ta tả cũng thua, hữu cũng thua, trong trong ngoài ngoài tổng cộng thua hết một trăm vạn lượng, trong đó có hai mươi ba vạn lượng chung ra là kim phiếu Đại Thông.

- Đúng, ta có kiểm tra.

“Không tưởng được là Đại Thông luôn luôn tài lực hùng hậu không ngờ lại phá sản, kim phiếu đổi tiền của bọn họ phát ra cũng trong một đêm mà biến thành những tờ giấy bỏ đi”. Quan Nhị thốt: “Tin tức đó hiện tại tuy còn chưa truyền ra, nhưng bọn ta đã biết”.

Y nói:

- Đại Thông có thể phá sản, Thần Tài lại không thể phá sản, cho nên bọn ta cả ngày lẫn đêm góp hai mươi ba vạn lượng hoàng kim, thỉnh Thái Bình Tiêu Cục áp tiêu, đưa đến Đổ Cục, hoán đổi lại phế phiếu của Đại Thông.

Nói đến đây, thanh âm của Quan Nhị phảng phất trẻ hẳn ra.

“Chuyến tiêu này vốn là muốn đưa đi Đổ Cục, cho nên ta mới lãnh nhận ăn nôi thịt kia, để cho các người tự đưa chuyến tiêu đến đây. Ở đây cũng là một phân đàn của Đổ Cục, bọn ta rõ ràng đã đưa tiêu ngân bình an đến đích”. Y mỉm cười quay mặt nhìn Bốc Ưng: “Cho nên lần này người thua là người, không phải là ta”.

Gia Cát Thái Bình cười ngất:

- Có Gia Cát Thái Bình, nhất định là thiên hạ thái bình, câu nói đó các vị nhất định phải ghi nhớ trong lòng.

Quan Nhị thò tay ra, vừa mới thò ra, răng sói đã lọt vào tay y, y lại khơi khơi còn cố ý thở dài, nhìn Bốc Ưng nói:

- Mỗi một người đều khó tránh khỏi có lúc phải làm người thua, thua một lần cũng bất tất phải quá khó chịu.

- Đúng.

oOo

Tiếng cuối

Bốc Ưng thật xem chừng không khó chịu gì mấy, mà còn có tâm tình uống rượu, mà còn uống rất khoan khoái.

Người đó thật có phong độ, thật thua rất hay.

Hồ Kim Tụ kéo ống tay áo lên cao, để lộ đôi cánh tay như ngó sen trắng muốt, bóc vỏ hột sen, lại dùng khước mắt liết Bốc Ưng:

- Xem ra quý kế khôn ranh lần này của chàng lại đã thành công.

“Quý kế?” Bốc Ưng chừng như hoàn toàn nghe không hiểu: “Quý kế gì?”

- Một bên chàng tuy thua một cái răng sói bọc khắc giả mạo tốn tám mươi lăm lượng bạc, một bên tối thiểu cũng thắng vô gập bốn năm trăm lần.

- Bên đó là bên nào ?

- Đương nhiên là bên con khỉ mậ Gia Cát Thái Bình.

- Khỉ đã có thể mậ như gã, đương nhiên tinh ranh vô bì, ta làm sao có thể lừa gạt gã ?

- Chàng nhất định đã đi nói với hắn là hắn sẽ phải để cho Quan Nhị giúp hắn đưa tiêu ngân bình an về đích, hắn nhất định cố ý không tin, cố ý muốn đánh cá với chàng, kỳ thật trong lòng thà chịu thua.

- Sao vậy ?

“Bởi vì hắn thua, tiêu ngân lại có thể bình an đưa về, Gia Cát Thái Bình vẫn còn thiên hạ thái bình”. Hồ Kim Tụ cười ngất: “Cho nên lần này người thắng chân chính vẫn là chàng”.

Bốc Ưng mỉm cười:

- Không cần biết là sao, ta cuối cùng vẫn để cho Quan Nhị thắng một lần, ít ra đã để cho y cảm thấy mình đã thắng một lần.

Trăng hạ huyền trong ngần, chén hoàng kim nhiều màu sắc, Bốc Ưng nhấp một ngụm rượu bồ đào, thỏa mãn than một hơi:

- Làm người thắng tuy cũng không có gì là hay ho lắm, nhưng ít ra luôn luôn tốt hơn so với người thua.

- o O o -